

gige af hinanden. Jeg synes derfor nok, at der var Grund til ikke at lade den tilfældige Omstændighed, at Københavns Kommune bagefter — for at tage et Eksempel — har gjort en Overenskomst med Sundby Kommune, gaa ud over Brøndshøj Kommune, som længe i Forvejen har gjort sin Overenskomst med Københavns Kommune. Denne Omstændighed har jeg nævnt, og saa har jeg ogsaa nævnt den Betydning, som det har for Københavns Kommune at kunne fordele Arbejdet ved disse tre meget væsentlige Indlemmelser paa et Antal Aar, som altsaa i Virkeligheden begrænses til 3 Aar. Det er ogsaa af nogen Betydning. Den tredie, formelle Vanskelighed, nemlig Hensynet til den kongelige Resolution, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne til dette Ændringsforslag i Virkeligheden ikke vilde lade gælde, har jeg jo kun nævnt som en yderligere Ulempe, som efter min Mening hæftede ved Forslaget, idet det kunde faa en kongelig Resolution til at være et dødt Bogstav, og det synes jeg heller ikke var nogen heldig Egenskab ved dette Ændringsforslag. Hvis vi f. Eks. tænkte os Brøndshøj Sogns Indlemmelse moden i Sommeren 1900, vilde det dog være rimeligt, om Indlemmelsen fandt Sted, og om man snarest søgte en kongelig Resolution, men da ifølge dette Ændringsforslag inden Indlemmelsen, altsaa inden vedkommende 1ste Januar, de andre Andragender skulle foreligge, maatte der i den kongelige Resolution, som skulde søges til 1ste Januar 1901 tages Forbehold og opstilles Vilkaar, hentede fra helt andre Sager end den Sag, som den kongelige Resolution angaar, og det er det, jeg ikke har fundet rigtigt. Jeg lægger ikke saa megen Vægt derpaa, men det er dog et nyt Moment, som jeg ogsaa syntes fortjente at fremhæves. Men det, der er det praktisk afgørende for mig, er den Uret, som det forekommer mig, man begaar mod de to Kommuner, hvis den tredie ved at gøre muligvis unødvendige Vanskeligheder kunde forhindre dem fra at opnaa deres og Københavns Kommunes fælles Ønske.

Koch: Maa jeg blot gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at hvis der er nogen Tvivl i saa Henseende, er

det jo meget let at faa den Sag ordnet derved, at de, som nu ere enige — de ere jo enige i dette Øjeblik — komme med Andragender snarest muligt alle tre. Derved er den Sag afgjort. Men det, som jeg og mine Medforslagsstillere søge Garanti imod, er ikke det, som den højtærede Minister sagde, at en af Landkommunerne skulde blive utilfreds med det; det tror jeg ikke, de ville blive, thi vi ere jo alle enige om, at selve Indlemmelsen er fordelagtig for Landkommunerne. Nej, det, som vi ville, er at skaffe Amtsraadet Garanti for, at Københavns Kommune ikke skulde betænke sig i Tidens Løb og sige: Vi ville kun have de to og lade den tredie blive liggende. Men der er jo Enighed i dette Øjeblik; hvis de indkomme med Andragender alle tre i Løbet af et halvt Aar, er dermed Sagen afgjort.

Indenrigsministeren (Bramsen): Maa jeg gøre den Bemærkning, at Ændringsforslaget gaar ikke ud derpaa, som det gaar ud paa, at Andragenderne skulle indgives saavel fra Sognekommunerne som fra Københavns Kommune. Hvis Ændringsforslaget var gaaet ud paa at forpligte Københavns Kommune til at indgive samtidigt for alle Indlemmelserne Andragende, vilde jeg have været i Stand til at stille mig væsentlig anderledes.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne.

Lovforslagets §§ 1—19 (se Tillæg A., Sp. 3571—3588),

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 20 af Udalget (se Tillæg B.),

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets § 20 (se Tillæg A., Sp. 3587—88), saaledes ændret,

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets § 21 (se Tillæg A., Sp. 3587—88),

vedtoges uden Afstemning.